

Arrest

nr. 205 717 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL *loco* advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Het (oude) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

5.2. In de mate verzoeker voorhoudt dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, stelt de Raad vast dat in casu de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker, waaronder zijn minderjarigheid en zijn aangehaalde mentale problemen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien merkt de Raad op dat het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, door in de bestreden beslissing de Minister te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is, zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal deze of gene verplichting naast zich heeft neergelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.

Waar verzoeker, onder verwijzing van de door zijn voogd gedane omkadering tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst op zijn psychische problemen, stelt de Raad vooreerst vast dat dit geen objectieve elementen betreffen, zoals medische attesten, waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch wordt hier door een medisch expert ter zake de diagnose gesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Zo zijn voogd verklaart dat er traumabegeleiding is opgestart, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zijn waardoor hij niet in staat is om zijn

asielrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit blijkt evenmin uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van psychische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. In de mate verzoeker opmerkt dat indien het CGVS zelf niet kon zorgen voor een evaluatie van zijn psychische toestand, men op zijn minst de tijd diende te laten aan verzoeker om zijn dossier aan te vullen met eigen expertenverslagen, merkt de Raad op dat verzoeker middels zijn verzoekschrift nog steeds nalaat medische attesten bij te brengen ter staving van zijn psychische problemen.

Hoe dan ook, in de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoeker voor de beweerde trauma's geen toegang zou hebben tot medische zorgen in Kosovo, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij in het verleden reeds toegang had tot de Kosovaarse gezondheidszorg (adm.doss., stuk 5, gehoorverslag 8 september 2017, p. 15).

5.3. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met een bedelbende, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij aan de luchthaven van Prishtina bedelde en bij zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij ging bedelen in het ziekenhuis van Prishtina (adm. doss., stuk 21, vragenlijst CGVS, vraag 5; stuk 10, gehoorverslag 20 juni 2017, p. 10), terwijl hij bij zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde niet in Prishtina gebedeld te hebben (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 8 september 2017, p. 10). Het hoeft geen betoog dat het louter herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet dienstig kan worden aangevoerd om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen of te verklaren.

Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het totaal onlogisch overkomt dat een bende die verzoeker tegen zijn zin zou laten bedelen, die hem zou willen betrekken in orgaanhandel en die ermee gedreigd hebben verzoeker te vermoorden, hem wel telkens weer naar huis liet gaan. Verzoeker doet dit af als een louter buikgevoel dat niet ondersteund wordt door informatie over de werking van dergelijke bendes, doch beperkt zich in wezen tot loutere kritiek zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de gedane vaststelling weerlegt of ontkracht. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar informatie aangaande bedelbendes in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Daarnaast wordt in de beslissing vastgesteld dat, in zoverre aan de door verzoeker aangehaalde problemen met een bende in Kosovo geloofwaardig dan toch enig geloof zou kunnen worden gehecht, hij niet aannemelijk maakt dat hij voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere veiligheidsinstanties. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij naliet aangifte te hebben gedaan van zijn problemen bij de autoriteiten, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij 15 - 16 jaar was op het moment van de feiten en hij bedreigd werd met moord als hij klacht gaat indienen, biedt hiertoe geen verschoning. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. De selectieve verwijzing naar de in het administratief dossier gevoegd informatie vermag voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal betwist overigens niet dat er nog steeds hervormingen nodig zijn om onder meer corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal foutief is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

5.4. Wat betreft de verklaringen van verzoeker dat hij in Kosovo door zijn ouders verwaarloosd werd, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over enige verwaarlozing of problematische relatie met zijn ouders, (ii) hij tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat hij hen niet kon bereiken omdat hij geen gsm had, terwijl hij later verklaarde dat hij met behulp van zijn gsm via facebook contact opnam met zijn neef, (iii) verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn oom geen contact kon opnemen met zijn ouders omdat zijn oom geen nummers had van zijn ouders, terwijl hij dit gebrek aan contact tijdens zijn tweede gehoor verklaart door te stellen dat zijn oom vroeger belde met zijn moeder maar dat actueel het nummer van zijn moeder geblokkeerd is, en (iv) zijn oom, nadat hij twee keer naar Kosovo is gereisd om zijn ouders te zoeken, hij geen aangifte gedaan heeft van de verdwijning van zijn ouders.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verklaringen van zijn voogd aangaande de problematische relatie die hij heeft met zijn ouders en meent dat dit zijn passiviteit en desinteresse omtrent het opsporen van zijn ouders kan verklaren. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande het contact met zijn ouders en dat hij op de DVZ geen melding maakte van enige verwaarlozing door zijn ouders. Indien verzoekers ouders zich niet om hem bekommerden, zoals verzoeker beweert, kan niet bovendien worden ingezien worden waarom ze in het voorjaar van 2016 geld zouden spenderen aan een reisdocument voor hem. Ook dient vastgesteld te worden dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat zijn ouders reeds hadden geprobeerd om een Belgisch visum voor hem te verkrijgen. Dat verzoekers oom wel degelijk aangifte gedaan heeft bij de autoriteiten van de verdwijning van verzoekers ouders en hij hiervan het bewijs zal opvragen bij zijn eerstvolgende reis naar Kosovo in de maand november, doet, daargelaten dit loutere beweringen betreffen, hieraan geen afbreuk.

De verklaringen van de voogd betreffende verzoekers problematische relatie met zijn ouders, kunnen de geloofwaardigheid ervan evenmin herstellen of als objectief bewijs gelden voor de aangehaalde problemen. Verzoekers voogd heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoeker en diens oom en kan derhalve bezwaarlijk als ondersteuning dienen van zijn asielrelaas.

Hoe dan ook, uit niets blijkt dat verzoeker voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat in Kosovo diverse programma's werden opgestart die de bescherming van kinderrechten en de ondersteuning van kwetsbare kinderen als doel hebben. Zo wordt in Kosovo actief gewerkt aan de detectie van kinderverwaarlozing en mishandeling bij gezondheidsinstellingen, politie, onderwijs, ngo's en sociaal werkers.

6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat hij eraan voorbij dat aan zijn vrees voor de bendeleden en de beweerdte verwaarlozing door zijn ouders geen geloof wordt gehecht enerzijds, en dat hij anderzijds niet aantoonde dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

7. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij aan dat er een procedurele fout kleeft aan de bestreden beslissing van weigering tot in overwegingname van het CGVS. Zij wijst naar artikel 4 van het KB van 11.07.2003 en artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij in de mogelijkheid moest zijn om een annulatieberoep of een beroep in volle rechtsmacht in te dienen vermits Kosovo een veilig land is. Zij stelt tevens dat er rekening diende gehouden te worden met haar kwetsbaar profiel als minderjarige.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van het KB van 11.07.2003 en stelt dat er rekening diende gehouden te worden met haar kwetsbaar profiel als minderjarige, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“5.2. In de mate verzoeker voorhoudt dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, stelt de Raad vast dat in casu de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker, waaronder zijn minderjarigheid en zijn aangehaalde mentale problemen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien merkt de Raad op dat het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, door in de bestreden beslissing de Minister te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is, zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal deze of gene verplichting naast zich heeft neergelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.”* Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij wijst verder naar artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij in de mogelijkheid moest zijn om een annulatieberoep of een beroep in volle rechtsmacht in te dienen vermits Kosovo een veilig land is. De Raad merkt op dat verzoekende partij een beroep in volle rechtsmacht bij deze Raad, via haar verzoekschrift van 25 oktober 2017, heeft ingediend tegen de beslissing van 6 oktober 2017 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Bijgevolg kan de Raad op basis van voorgaande vaststellingen verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat er een procedurele fout kleeft aan de bestreden beslissing.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS